

॥ ४२ ॥ इत्यारण्याकेपर्वणिनैलकंठीयेभारतभावदीपेएकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥ ॥३॥ ॥३॥ नावमन्यइति ॥ १ ॥ २ ॥ स्थावरादितरेजनावाहियस्मात्अकर्माणो न जीवन्ति अतः कर्मकर्त्तव्यमितियोजना तथाचायंप्रयोगः स्थावरजीविकाप्राक्कर्मपूर्विकाजीविकात्वात्पाकादिक्रियापूर्वकास्मदादिजीविकावदिति ॥ ३ ॥ स्थावरेषूक्तंन्यायंतिर्यक्षुयोजयति यावदिति सद्योजातस्यगोवत्सस्यस्तनपानादिप्रवृत्तिरपिस्वजनकसंस्कारहेतुप्राक्तनकर्मसत्त्वेप्रमाणमित्यर्थः यावद्गोस्तनपानात्गोस्तनपानादेरित्यर्थः यावच्छायोपसेवनात्प्रतिमाद्वारकभोगादित्यर्थः अयंभावः कौलिकशास्त्रप्रसिद्ध्याशत्रुनिर्मितायांचैत्रप्रतिमायांशत्रुणाकंटकादिनानुन्नायांचैत्रोव्यथते तत्रव्यथानिमित्तंआंतरंधातुवैषम्यंबाह्यंवाकंटकवेधादिनकिंचिद्दृष्टमस्ति किंतुकेवलमदृष्टमेव अनेनैव न्यायेन जंतवः कर्मणा प्राचीनेनैव वृत्तिर्जीवनंआमुवंति ॥ ४ ॥ जंगमेष्विति प्रेत्यमृत्वा ॥ ५ ॥ उत्थानंउत्तिष्ठतिप्रवर्त्ततेऽस्मादित्युत्थानंप्राक्कर्मसंस्कारःतंसर्वेपिप्राणिनःअभिजानन्तिअनुभवन्ति ततःकर्मसुप्रवर्त्ततेतत्फलंचामुवंति तस्मात्कर्मतत्सं

यस्यप्रसादात्तद्रक्तोमर्त्यो गच्छत्यमर्त्यतां ॥ उत्तमां देवतां कृष्णो मावमंस्थाः कथंचन ॥ ४२ ॥ इति श्रीमहाभारते आरण्यके पर्वणि अर्जुनाभिगमनपर्वणि युधिष्ठिरवाक्ये एकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३१ ॥ ॥३॥ ॥३॥ द्रौपद्युवाच नावमन्येन गह्वरे च धर्मं पार्थ कथंचन ॥ ईश्वरं कुत एवाहमवमं स्ये प्रजापतिं ॥ १ ॥ आर्ताहं प्रलपामीदमिति मां विद्धि भारत ॥ भूयश्च विलपिष्यामि सुमनास्त्वं निबोध मे ॥ २ ॥ कर्म खल्विह कर्त्तव्यं जानतामित्रकर्शन ॥ अकर्माणो हि जीवन्ति स्थावराने तरे जनाः ॥ ३ ॥ यावद्गोस्तनपानाच्च यावच्छायोपसेवनात् ॥ जंतवः कर्मणा वृत्तिमाप्नुवन्ति युधिष्ठिर ॥ ४ ॥ जंगमेषु विशेषेण मनुष्या भरतर्षभ ॥ इच्छन्ति कर्मणा वृत्तिमवाप्नुं प्रेत्य चेह च ॥ ५ ॥ उत्थानमभिजानन्ति सर्वभूतानि भारत ॥ प्रत्यक्षं फलमश्नन्ति कर्मणां लोकसाक्षिकं ॥ ६ ॥ सर्वे हि स्वसमुत्थानमुपजीवंति जंतवः ॥ अपि धाता विधाता च यथायमुदके वकः ॥ ७ ॥ अकर्मणा वै भूतानां वृत्तिः स्यान्न हि काचन ॥ तदेवाभिप्रपद्येत न विहन्यात्कदाचन ॥ ८ ॥ सकर्मकुरुमाग्लासीः कर्मणा भवदंशितः ॥ कृतं हियोभिजानाति सहस्रे सोऽस्ति नास्ति च ॥ ९ ॥ तस्य चापि भवेत्कार्यं विद्वद्दौरक्षणे तथा ॥ भक्ष्यमाणोऽत्यनादानात् क्षीयेत हि मवानपि ॥ १० ॥

स्कारपरंपरेयमनादिरित्यर्थः ॥ ६ ॥ सर्वेहीति यथायंबकः पूर्वसंस्कारात् वृत्त्यर्थोऽध्यायति एवं धाता ईश्वरोऽपि अनादिसंस्कारवशात् पूर्वपूर्वकल्पस्वरूपामेव सृष्टिं करोति धातायथा पूर्वमकल्पयदिति श्रुतेः तथा विधाता धर्मोऽपि पूर्वसंस्कारानुरोधेनैव कर्मणि प्रवर्त्तयति अन्यथा संसारानादित्वानभ्युपगमे कृतहानाकृताभ्यागमादिदोषः स्यादिति भावः ॥ ७ ॥ एवं प्राक्तनकर्म प्राबल्यमुपपाद्ये शेषः ॥ ९ ॥ तस्य कर्मणः कार्यप्रयोजनं रक्षणेऽर्थानामिति शेषः अनादानात् असंयहात् लब्धेनार्थेन न संतोष्यं किंतु तद्विद्वत्त्वार्थं कर्मकर्त्तव्यमित्यर्थः ॥ १० ॥